

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 461/2022-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s. r. o., M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, IČO 36 861 251, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Katarína Šteilmachová, LL.M., PhD., proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 40/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. augusta 2022 v znení doplnenia z 9. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 40/2021. Sťažovateľ navrhuje zrušiť uznesenie (v petite sťažnosti nesprávne uvádza rozsudok, pozn.) najvyššieho súdu č. k. 3 Obdo 40/2021 z 30. júna 2022 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a priznať mu trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18Cb 116/2015 zo 6. decembra 2019 bola žalovanému – obci Sučany uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi v postavení žalobcu sumu 107 035,72 eur s príslušenstvom. Vo zvyšku okresný súd žalobu zamietol. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14 Cob 88/2020 z 31. augusta 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok súdu prvej

inštancie potvrdil. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ považuje uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne a porušujúce jeho označené práva. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vyriešil konkrétnu právnu otázku s konečnou platnosťou, čím zásadným spôsobom ovplyvnil ďalší priebeh súdneho konania a jeho výsledok v neprospech sťažovateľa a rozhodol v prospech žalovaného – verejného obstarávateľa, ktorý spôsobil neplatnosť dotknutých zmlúv.

4. Navyše najvyšší súd sám „abstrahoval“ právnu otázku z dovolania žalovaného, pričom abstrahoval úplne nesprávnu právnu otázku, teda postupoval v rozpore so zákonom. Formulácia právnej otázky najvyšším súdom nepredstavuje právnu otázku, ktorú sám osebe môže najvyšší súd v tomto konaní riešiť a vyvodiť tak právny názor, z ktorého majú vychádzať súdy nižšej inštancie. Podľa názoru sťažovateľa je potrebné zodpovedať otázku, či otázku neplatnosti zmluvy uzatvorenej v rozpore so zákonom č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) boli všeobecné súdy oprávnené riešiť ako tzv. predbežnú otázku, poukazujúc na skutočnosť, že žalovaný nepodal osobitnú žalobu o preskúmanie uzatvorených zmlúv o dielo pre rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní proti pôvodným účastníkom (sťažovateľ nadobudol pohľadávku postúpením) a neurobil tak ani Úrad pre verejné obstarávanie. Krajský súd, ako aj okresný súd vo svojich rozhodnutiach uviedli, že posudzovanie neplatnosti zmluvy o dielo z dôvodu rozporu so zákonom o verejnom obstarávaní nemôže byť predmetom skúmania vo veci samej, keď si sťažovateľ uplatňoval nárok na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 156 365,63 eur ako doplatku ceny diela vyplývajúci z uzatvorených zmlúv o dielo.

5. Najvyšší súd sa odklonil od ustálenej praxe odvolacieho súdu (rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 11/2003), ktorú vôbec nereflektoval, a vo svojej podstate rozhodol úplne opačne (bez predloženia veci veľkému senátu najvyššieho súdu), keďže túto právnu otázku riešil a zodpovedal.

6. Podľa názoru sťažovateľa z dovolania žalovaného nevyplýva, ktoré právne posúdenie v rozsudku krajského súdu považuje za nesprávne a prečo, ani neuvádza, v čom vidí odklon od ustálenej súdnej praxe, čím nesplnil podmienky prípustnosti dovolania podľa § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), jeho dovolanie je nedostatočne formulované. Žalovaný pritom vzniesol prvýkrát námietku absolútnej neplatnosti zmlúv o dielo pre rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní až na pojednávaní konanom 16. októbra 2019, teda viac ako 11 rokov po uzatvorení prvej zmluvy o dielo, a žalobu podal až 7 rokov po uzatvorení tejto zmluvy.

7. Sťažovateľ podrobne poukázal na obsah dovolania žalovaného a pre úplnosť dodal, že všetky rozhodnutia, na ktoré žalovaný v dovolaní odkazoval a z ktorých vychádzal aj najvyšší súd, sa (i) týkali osobitných konaní o určenie neplatnosti zmluvy z dôvodu jej uzatvorenia v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, (ii) účastníkmi súdneho konania boli všetci pôvodní účastníci napadnutej zmluvy, (iii) nešlo o konania, kde sa riešila neplatnosť zmlúv pre rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní ako predbežná otázka, (iv) žaloby boli podané pred tým, ako bolo do

zákona o verejnom obstarávaní zakotvené ustanovenie § 148a, ktoré umožnilo podať žalobu o neplatnosť zmlúv uzatvorených v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní aj tretím stranám a zakotvilo aj prekluzívnu lehotu na podanie žaloby. K týmto skutočnostiam sa dovolateľ v dovolaní nevyjadril a nevzal ich do úvahy ani najvyšší súd.

8. Sťažovateľ tiež uviedol, že uzatvoreniu zmlúv o dielo predchádzala mandátna zmluva uzatvorená medzi predchodcom sťažovateľa (poradenská spoločnosť v oblasti získavania nenávratných finančných prostriedkov z podporných programov) a žalovaným, na ktorú dotknuté zmluvy o dielo nadväzujú. Okresný súd sa v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 109/2015 o zaplatenie sumy 22 712,87 eur vedenom medzi totožnými stranami sporu zaoberal platnosťou mandátnej zmluvy, ktorú vyhodnotil ako platnú. Mandátna zmluva predpokladala uzatvorenie zmlúv o dielo bez potreby verejného obstarávania.

9. Najvyšší súd pri vyhodnocovaní právnej otázky dospel k nesprávnym záverom, pretože nevzal do úvahy podstatné skutočnosti, a to (i) či pre uzatvorenie zmlúv o dielo bolo potrebné uskutočniť proces verejného obstarávania a či neexistovala výnimka, (ii) či uzatvorená mandátna zmluva predstavovala dostatočný právny základ na to, aby aj zmluvy o dielo mohli byť uzatvorené bez verejného obstarávania, (iii) či skutočne a z akých konkrétnych dôvodov bol porušený zákon o verejnom obstarávaní, (iv) či ide o dôvod absolútnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ak nebola podaná osobitná žaloba o určenie neplatnosti týchto zmlúv, a (v) či námietku absolútnej neplatnosti môže vzniesť aj osoba, ktorá túto neplatnosť spôsobila a prijala plnenie z takej zmluvy (žalovaný získal nenávratné finančné prostriedky vo výške 2 606 093,82 eur).

10. Uznesenie najvyššieho súdu je podľa sťažovateľa nedostatočne a nesprávne odôvodnené, neberie do úvahy nesplnenie povinnosti dovolateľa formulovať svoje dovolanie v súlade s § 432 ods. 2 CSP a došlo k takej aplikácii práva na zistený skutkový stav, ktorá poprela jej účel a zmysel do tej miery, že je ústavne nekonformná.

11. K porušeniu vlastníckeho práva sťažovateľa došlo v danej veci z dôvodu, že sťažovateľ v dôsledku uznesenia najvyššieho súdu stratil nárok na vyplatenie sumy 107 035,72 eur vrátane trov konania právoplatne priznanej rozsudkom krajského súdu.

12. Sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu, pretože mu hrozí závažná ujma, keďže bude musieť plnenie prijaté od žalovaného pravdepodobne vrátiť.

13. Podaním z 30. augusta 2022 sťažovateľ požiadal o urgentné rozhodnutie o návrhu na odklad vykonateľnosti z dôvodu, že okresný súd už začal vo veci konať a nariadil pojednávanie na 6. október 2022.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na rovnaké zaobchádzanie (čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 14 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorého výsledkom bolo uznesenie najvyššieho

súdu, ktorým zrušil oba rozsudky súdov nižšej inštancie v konaní o zaplatenie sumy 156 365,63 eur s príslušenstvom z titulu doplatku ceny diela na základe troch uzatvorených zmlúv o dielo.

15. Sťažovateľ napáda kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým boli zrušené rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter argumentácie sťažovateľa ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu právomoc poskytnúť sťažovateľovi ochranu ním označeným právam. V súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

17. V súvislosti s podstatou a so zmyslom princípu subsidiarity ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

18. Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných kódexoch (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

19. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

20. Obdobne k prípustnosti dovolania – o ktorú ide aj v prerokúvanom prípade – ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012,

II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

21. Podstatou argumentácie sťažovateľa je nesúhlas s právnym názorom prezentovaným najvyšším súdom a týkajúcim sa posúdenia platnosti zmlúv o dielo (ako predbežnej otázky), ktoré boli najvyšším súdom posúdené ako absolútne neplatné pre rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní, pretože ich uzatvorení proces verejného obstarávania vôbec nepredchádzal, hoci žalovaný (obec) mal postavenie verejného obstarávateľa a bol povinný postupovať v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní. Sťažovateľove námietky atakujú v konkrétnostiach (právne posúdenie) aplikáciu a výklad predovšetkým ustanovení zákona o verejnom obstarávaní, ako aj Občianskeho zákonníka zo strany najvyššieho súdu, ktoré považuje za vecne nesprávne, a tým aj arbitrárne a ústavne neudržateľné. V konečnom dôsledku argumentácia sťažovateľa spochybňuje vecné (teda meritórne) posúdenie sťažovateľom ako žalobcom podanej žaloby, ktoré bude predmetom preskúmania v ďalšom priebehu konania o veci žaloby o zaplatenie žalovanej sumy, keďže vec je v súčasnosti v procesnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie. V aktuálnom procesnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľa bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, ktorých úlohu bude interpretovať právny názor vyslovený v uznesení najvyššieho súdu. Sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv, ktorými môže brojiť proti arbitrárnej aplikácii a výkladu ustanovení zákona o verejnom obstarávaní ako právneho základu pre meritórne rozhodnutie vo veci, a to práve vo vzťahu k tým okolnostiam, ktorými sa podľa opakovaných tvrdení sťažovateľa (body 29, 40, 41 ústavnej sťažnosti) najvyšší súd nezaoberal, hoci sa nimi z povahy podstaty svojho rozhodnutia zaoberať mal. V takto sťažovateľom vymedzenom rozsahu teda nie je kasačnou záväznosťou uznesenia najvyššieho súdu vylúčený vplyv predmetnej argumentácie na rozhodnutie vo veci samej, pričom však ústavný súd relevanciu a vecnú správnosť sťažovateľom prezentovaných argumentov neskúma a nehodnotí. Z princípu subsidiarity potom vyplýva, že sťažovateľom spochybňovaný výklad relevantnej právnej normy v konkrétnych okolnostiach veci sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až ak bude vec právoplatne skončená.

22. V kontexte sťažovateľom tvrdenej nesprávnosti postupu najvyššieho súdu, ktorý sám vyabstrahoval dovoláciu otázku dovolateľa (s čím sťažovateľ nesúhlasí), ústavný súd konštatuje, že v zmysle jeho aktuálnej judikatúry je úlohou najvyššieho súdu dôsledné skúmanie obsahu odôvodnenia podaného dovolania vo väzbe na *rationes decidendi* napadnutého odvolacieho rozhodnutia (I. ÚS 336/2019) s následným záverom, či možno z dovolania vyabstrahovať právnu otázku podľa § 421 CSP, (a) či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP (I. ÚS 336/2019). Ide o to pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany (I. ÚS 115/2020). Dovolací súd nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám. Najvyšší súd totiž nemôže byť viazaný tým, na ktorom prípade právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP založil prípustnosť dovolania dovolateľ (I. ÚS 51/2020).

Poukazujúc na uvedené právne závery, ústavný súd v postupe najvyššieho súdu v danej súvislosti neidentifikoval žiadne pochybenie. Naopak, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd prípustným spôsobom vyabstrahoval z dovolania žalovaného právnu otázku, ktorá z neho vyplývala, ktorú považoval za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dosiaľ riešená nebola [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], keďže dovolateľom tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] nezistil.

23. Podľa názoru ústavného súdu preto s prihliadnutím na dosiaľ uvedené a konkrétnu argumentáciu sťažovateľa, ktorou spochybňuje vecné (meritórne) posúdenie veci, nie je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

24. Sťažovateľ tiež brojí proti podľa neho nesprávnemu procesnému postupu najvyššieho súdu, ktorý jeho právnu vec nepredložil veľkému senátu, ústavný súd je však viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], pričom sťažovateľ neoznačuje ako referenčnú normu [§ 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde] čl. 48 ods. 1 ústavy vo vzťahu k právu na zákonného sudcu. Okrem toho kasačná záväznosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v zásade nevylučuje (pozri aj bod 21 tohto odôvodnenia), aby sťažovateľ podstatnú okolnosť spočívajúcu v existencii právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom podľa neho rozhodovaná rozdielne, uplatnil oproti argumentácii najvyššieho súdu v odlišnom, resp. rozšírenom kontexte (na ktorý v ústavnej sťažnosti sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje), a tak v prípadnom dovolacom konaní namietal a uvedeným spôsobom sa nepriamo dožadoval nápravy procesného postupu najvyššieho súdu (vec predložiť veľkému senátu). Ústavný súd k tomuto záveru dospel aj s prihliadnutím na svoju už stabilnú rozhodovaciu činnosť, v súlade s ktorou uprednostňuje právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych práv strany v spore pred ochranou v konaní pred ústavným súdom, uplatňujúc zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci a vytvárajúc priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov (IV. ÚS 480/2012).

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa ústavný súd na okraj dodáva, že uznesenie najvyššieho súdu v jeho relevantnej časti (body 34 až 36) považuje za odôvodnené síce stručne, avšak jednoznačne. Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci pre tvrdený rozpor uzatvorených zmlúv o dielo so zákonom o verejnom obstarávaní (najvyšší súd všetky ostatné dovolacie námietky žalovaného posúdil ako nedôvodné), najvyšší súd vyabstrahovanú právnu otázku zodpovedal správne, i keď v neprospech sťažovateľa. Hypotetické riešenie možných postupov v prípade, ak by proces verejného obstarávania nemusel predchádzať uzatvoreniu dotknutých zmlúv, nemá vzhľadom na nesplnenie elementárneho formálneho predpokladu (samotného procesu verejného obstarávania) ich platnosti zmysel (a to ani materiálne vzhľadom na absenciu bazálneho účelu verejného obstarávania, ktorým je tvorba reálneho konkurenčného prostredia). Ústavný súd ani na podklade uvedeného nemá dôvod spochybňovať z pohľadu ústavnej

udržateľnosti podstatu argumentácie najvyššieho súdu, ktorá bola základom na zrušenie rozhodnutí súdov nižšej inštancie.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu